

‘Ο τῶν σωτήρων Σύλλογος ἐγκαίνια τελεῖ
καὶ ἀμέσως κατηχουμένοι προσέρχονται πολλοί.
“Ολ’ ἡ Ἑλλὰς ἔξισταται, Ἰλιγγῖα καὶ φρίτται
καὶ ἄλλη γίνεται Βουλὴ στοῦ Νοταρᾶ τὸ σπῆτι,
ἔκει ποῦ ἥτο τὸ γνωστὸν τοῦ Νέγρη Κομητάτο
καὶ ὁ κόσμος πάει καὶ ἔρχεται καὶ εἰναι ἄνω κάτω.

‘Ο τῶν σωτήρων Σύλλογος ἐγκαίνια τελεῖ
καὶ εἰς ἀλληλοβοήθειαν τὰ πλήθη προσκαλεῖ.
Γιγαντούς τὸ πάντα καταστροφή, ψηλαφητὴ σκοτία,
ὅλα στραβά καὶ ἀνάποδα, τὰ πάντα ἐναντία,
γιγαντούς τὰ πάντα κόλασις καὶ χάος στὴν πατοίδα
καὶ δῆλος φεγγοβολεῖ μὲν αἴματηράν κηλίδα.

‘Ο τῶν σωτήρων Σύλλογος ἐγκαίνια τελεῖ
καὶ εἰς αὐτὸν συνέρχεται σφριγώσα ἡ Ἑλλάς,
ἔκει καὶ πᾶσι ἔξοχος καὶ πρώτη κεφαλή,
ὁ Ράλλης, ὁ Χρηστόπουλος καὶ ὁ Ζυγομαλάς.
Ἐκεῖ καὶ ἄλλοι ἀρχηγοὶ μεγάλοι τῶν καιρῶν,
ὁ Κοντογιάννης μοναχὸς δὲν φαίνεται παρόν.

‘Ο τῶν σωτήρων Σύλλογος ἐγκαίνια τελεῖ,
δὲν κάνουν πιὸ συμβούλια σοφά στὸν Καραπάνο,
στὸν Νοταρᾶ τὸ μέγαρον τὸ ἔθνος προσκαλεῖ
Συντακτικὴ Συνέλευσις καὶ κατὶ παραπάνω.
Ἐδῶ, Ἀφιστογείτονες, θὰ γίνῃ δὲ τι γίνῃ,
τὸ σπῆτι δὲ τοῦ Νοταρᾶ ίστορικὸν θὰ μείνῃ.

Τὸ γάλα τοῦ Χρισάκη ἀλλοῦ δὲν ἔχει ταῖρι
καὶ τοῦτο δὲν δύναται τοῦ Αθηνῶν τὸ ξέρει.
Ἐκείναις ἡ γελάδες, ἔκείναι τὰ μοσχάρια,
καλοθρεμένα ὅλα, μὰ εἰναι μιὰ χαρά...
τὸ γάλα τοῦ Χρισάκη φιχθῆτε, παλληκάρια,
ἄν θέλετε στομάχια νὰ κάμετε γερά.

Μελίδης ὁ γνωστότατος ταχυδακτυλουργός,
οὐπερ ἡ τέχνη φαίνεται εἰς πάντας ἐναργῶς,
παντοῦ διὰ τὴν τέχνην του πολλοὺς στεφάνους δρέψας
καὶ ἀπὸ τόπους μακρινούς καὶ ἀγνώστους ἐπιστρέψας,
εἰς τὰς Αθήνας ἔρχεται σ’ αὐτὰς τὰς περιστάσεις
διὰ νὰ δώσῃ μερικὰς ἐκτάκτους παραστάσεις.

Καὶ ἡ Πινακοθήκη ‘Ε σ’ τί αἱ τῆς γνωστῆς
ἔξεδωσεν ἐσχάτως τὸ τεῦχός της τὸ τρίτον
μετὰ εἰκόνων τέχνης καθ’ ὅλα θαυμαστῆς
καὶ ἄλλο ἐτοιμάζει πολὺ τοῦ τρίτου κρείττον.

‘Ο Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω—πῶς στὸ σπῆτι μου ἀνέβη,
στὴν Νεάπολιν ἐπάνω —καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχείον Ξύδη, —δεῦστὸ λάδι, τρεῖς στὸ ξύδι,

‘Αλλ’ ὅταν ὁ Θεόδωρος στὸν Σύλλογον ἐφάνη
ἐκάπησαν βεγγαλικά καὶ ἀναψαν φουκέταις,
ζητωκραυγαὶ ἀντήχησαν ὑπὲρ τοῦ Δεληγιάννη
καὶ ἐφώτησαν τὰ φωσφόρα τῇς ἀσποριῶν μπαρμπέταις
καὶ ἐκάθισε σιωπηλὸς μὲν ἐσταυρωμένας χεῖρας
οἱ τοὺς ναοὺς οἰκοδομῶν καὶ τὰς χρυσᾶς γεφύρας.

Συνῆλθον ἐπὶ τὸ αὐτὸν ἔθνος οἱ σωτῆρες
καὶ ἤνοιξαν τὰ στόματα καὶ ὑψώθησαν αἱ χεῖρες
καὶ ἤρχισαν οἱ κεφανοὶ μὲ σμερδαλέον κρότον
καὶ ἀπειλὰς ἐτόξευσε τοῦ καθενὸς τὸ χεῖλος
καὶ οὔτε ἥθελε κανεὶς ἐκ τῶν περιεστώτων
στὸν κόρφο τοῦ Πρωθυπουργοῦ νὰ εἶναι οὔτε ψύλλος.

Καὶ τοῦ Λεβίδη τοῦ Σαιν-Ζούστ δὲν ἔπαιε τὸ στόμα
καὶ ὁ Τρικούπης ἔγινεν ἐνώπιόν του πτῶμα.
‘Αγχόνας στήνουν δι’ αὐτόν, πασσάλους, λαμπτόμους
καὶ εἰς αἵματων χείμαρρον ὁ σιρ Τρικούπης πλέει
καὶ τέλος κυνοσπάραγμα τὸν ωπτον εἰς τοὺς δρόμους
μὲ τὴν κυρίαν Γκέρσεϋ καὶ μὲ τὴν Γκαλουκέϋ.

Καὶ ἀφοῦ ἀπετιμπάνησαν διὰ παντοίων τρόπων
αὐτὸν τὸν Αγγλον, τὸν Τζών Μπούλ, τὸν ζένον εἰς τὸν
ἀντήλλαξαν τὸν ἐν Χριστῷ οἱ πάντες ἀσπασμόν [τόπον]
καὶ διαχύσεις τρυφεράς καὶ τῆς ἀγάπης λόγια,
ἀλλ’ δύως στῆς ἔξαφεως τὸν ἐνθουσιασμὸν
ἀπὸ γελένα μερικὰ χαθῆκαν τὰ ωφλόγια.

Καὶ δλίγαις ποικιλίαις,
μὲ ἄλλους λόγους Αγγελίαις.

Καὶ οὕτω συμπληρώνται τὸ τρίτον μέρος ἡδη
καὶ ὁ καθεὶς προθύμως τὸ χρῆμα του ἀς δίδη.

Τὸ Σύμπαν Περιοδικὸν ἐκ τῶν ώραιοτέρων,
περὶ σελήνης διηλοῦν, ἡλίου καὶ ἀστέρων,
διδάσκον δὲ εἰς τοὺς πολλοὺς τὰ τῆς ἀστρονομίας
μετὰ μεγάλης χάριτος καὶ εὐλήπτου συντομίας.
Τὸ συνιστῶμεν στοὺς πολλοὺς θεομότατα καὶ ἐμεῖς
καὶ μὴ φεισθῆτε δι’ αὐτὸν γενναίας συνδρομῆς.

‘Ο δικηγόρος ὁ γνωστός, ὁ Νίκος Μαντζαβίνος,
σπουδάσας τὰ τῆς νομικῆς καὶ ἐδῶ καὶ εἰς Παρισίους,
εἰς σοβαρὰ κατέγινε συγγράμματα καὶ ἔκεινος
καὶ τοῦ συγγράφειν ἤρξατο μὲ οἰωνοὺς αἰσίους
καὶ εὐγλώττως μετεγλώττισεν ἀπὸ τὸ Γαλλικὸν
τὸ Δίκαιον τὸ Διεθνὲς τὸ Ιδιωτικόν,
ώφελιμον εἰς ἕκαστον τῆς ἐπιστήμης μύστην,
μόνον τοῦ Κότου μὲ αὐτὸν τοῦ ἀλλαξε τὴν πίστιν.

μὲ Χημείον, μὲ μιὰ μάνδρα, —μὲ μεγάλη οἰκοδομή
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἀνδρα, —πούταν ἀλλοτε μαμμῆ.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ—τοῦ Ιππέως τοῦ κλεινοῦ.